

הזכות והשליחות

במכתב הבא, מבאר הרבי את גודל הזכות להיות גננת, להשפיע ולחקוק בילדים את דתי ומנהגי ישראל דרך המחשה מיוחדת.

ב"ה, י"א מ"ח, תשי"ז, ברוקלין.

ליבא תחי' [רימלר]

ברכה ושלום!

במענה להודעתה אשר קבלה משרה בתור גננת לחינוך בנות ישראל על טהרת הקדש.

יהי רצון שתהיה הקבלה בשעה טובה ומוצלחת לחנך את המושפעים ומחונכים על יסודי תורתנו תורת חיים דברי אלקים חיים שיגדלו להיות לשם לתהלה ולתפארת.

ובודאי למותר להדגיש גודל הענין דחקיקת דתי ומנהגי ישראל בזכרונם של בני-ישראל, ואף כי בגיל דגן ילדים אין זה בא בדרך לימוד, הרי רואים במוחש אשר בילדים קטנים אדרבה הרגילות בדיני ומנהגי ישראל קובע יותר מאשר לימוד בדינים ומנהגים אלו.

ובפרט אם למילוי הדינים ומנהגים אלו מצרפים איזה סיפור וביאור מתאים להבנת הילדים המטעים להם את הדין והמנהג.

בטח שיש לה קביעות עתים [=בלימוד התורה] בעצמה ולא רק לחזור על מה שלמדה מכבר, אלא גם להוסיף על זה, ובפרט שההשגחה העליונה העמידתה בתפקיד נעלה ואחריותי [=בעל אחריות] כהאמור, הוא החינוך יהודי מסורתי.

ממכתב חשוב זה, אנו למדים שלושה עקרונות בסיסיים בעבודת השליחות החינוכית:

1. הראשון והחשוב מכולם: הצוות החינוכי בגן הן לא סתם 'שמרטיפיות' ששומרות על ילדים כמה שעות ביום. הרבי מייקר מאוד את עבודתן ורואה בהן ב"תפקיד נעלה ואחראי" אשר ההשגחה העליונה הביאה אותן בתפקיד החשוב הזה.
2. על הצוות החינוכי בגן לדאוג לחוקק את מנהגי ישראל אצל הפעוטות הן על ידי המחשה והן על ידי סיפור. כבר בגיל הזה פעוטות זוכרים דברים ולעיתים זה פועל אצלם הרבה יותר מלימוד מעמיק.
3. על הצוות החינוכי בגן להוסיף וללמוד ולא להסתפק במה שכבר למדו.

(אגרות קודש חי"ד מכתב ד'תתכה)